

Van edelhert tot bedelhert

Onder deze titel becritiseert Houtman het in het groot organiseren van het voeren van edelherten in de Harz met als gevolg, dat de dieren hun natuurlijke schuwheid verliezen en vraagt:

'Mag men, zo het wild exploiterend ten bate van de vreemdeling, nog spreken van in het wild levende fauna? En gaat men in het jachtseizoen jagen op deze tamme dieren?'

Alle gevallen van voeding van in het wild levende dieren (en daardoor een zekere gewinning aan de mens) zou ik niet willen veroordelen. Bij hoevelen komen mezen niet op de hand pinda's weghalen? Na enkele maanden is de ergste voedselbehoefte weer minder en ziet men geen mezen meer.

In strenge winters zouden veel watervogels omkomen zonder onze hulp. En deze actie versterkt ook weer bij velen de natuurliefde.

In abnormaal strenge winters, vooral als er veel sneeuw ligt is er zeker iets te zeggen hooi e.d. te verstrekken aan hongerend wild. Dit nalaten zou ook veel schade aan cultures meebrengen.

Door het voeren van fasanten in streken met jachtterreinen en tuinbouw, wordt veel schade aan de gewassen voorkomen.

Ook kunnen diersoorten, zoals de Steenbok, die in Europa veel zeldzamer geworden zijn dan vroeger, door het leggen van steenzout of hooi weer iets geholpen worden.

Maar dit alles moet met mate en *wetenschappelijk verantwoord* plaats hebben. Met dit laatste bedoel ik dan het evenwicht tussen fauna en vegetatie zo min mogelijk verstoord moet worden. Dit laatste heeft ook in ons land maar al te veel plaats. Hulp daaraan biedt onze jachtwet, waarbij de belangen van de jacht zwaarder wegen dan die van bosbouw, landbouw en de vegetatie tezamen. Deze wet heeft vele paragrafen over vergoeding van wildschade, wat geen gemakkelijke procedure is, maar van de voorkoming van wildschade komt in de praktijk minder terecht. Met een, wat men noemt 'redelijke wildstand', maar wat in de praktijk een te grote wildstand is, volgt automatisch wildschade.

Wat zegt U ervan lezers, als in één van onze nationale parken een 100-tal jonge fasanten uitgezet is, die door voeding (ook door bezoekers) zo tam worden, dat ze **UIT DE HAND ETEN**. En natuurlijk worden deze voor een deel, zeker de hanen, in het najaar weer geschoten. Dit wil ik op zichzelf nog niet eens te sterk veroordelen wanneer dit op zo vakkundig mogelijke en dus ook zo humaan mogelijk manier plaats heeft. Want mijn bezwaar geldt niet het schieten (beter dan met klemmen) maar het aankweken in te grote aantallen van deze vraatzuchtige dieren. Want in hetzelfde nationale park verwonderde men zich erover, dat er zo weinig natuurlijk herstel was van afstervend bos, ondanks geregeld myxomatose onder de konijnen. Alsof fasanten geen eters zijn van kiemlobben van meidoorn, eik en andere tweezaadlobbiggen. Welk een interessante natuurlijke regeneratie zou men niet kunnen krijgen in die humusrijke en voor de wind meestal beschutte plekken, als daar de fauna in evenwicht gehouden werd ten opzichte van de aanwezige vegetatie.

Als men dan, maar *alleen in abnormaal lange sneeuwperiodes* iets bijvoert, dan is dit ook te verdedigen uit een oogpunt van dierenbescherming.

In sommige terreinen op de Veluwe is het voldoende als er een portier van een auto opengaat om op dit geluid wilde zwijnen bij zich te krijgen, bedelend om voedsel. En als er dan nog sprake is van goed afgerasterde terreinen, dan is er tenminste geen schade aan land- en tuinbouw. Maar er is mij ook verzekerd, dat de kever 'Het Vliegend Hert' zeldzamer geworden is sinds de invoering van het wilde zwijn, daar deze de larven opzoeken uit eikenstronken.

Ook is mij een geval bekend van een losgelaten reebok, die tot twee keer in de bronsttijd een jongen verwond heeft, zodat men het dier af heeft moeten laten maken.

De schade aan land- en tuinbouw van groot wild, in niet afgerasterde gedeelten, is niet te bagetelliseren. In strenge winters zwerfen de reëen tot ver in andere streken en beschadigen fruit voor een bedrag, dat tot in de miljoenen berekend wordt. Dan antwoordt de Minister op vragen in het parlement, dat hier abnormale omstandigheden gelden.

De vele verkeersongelukken met wild mogen hier ook in aanmerking komen voor een debetpost op de rekening van wat de jagers noemen 'een mooie wildstand'.

Men heeft op de Veluwe edelherten geïmporteerd uit Duitsland, van groter formaat, dan de dieren van het oorspronkelijke Veluwse edelhert. Deze zijn natuurlijk ook minder sober, dan het oorspronkelijke ras, met als gevolg meer schade. Men noemt dit grotere hert een verbetering van de wildstand.

Zit echter in deze gehele vorm van faunabeheer niet een element van natuurvervalsing?

Rockanje

C. Sipkes